

når det efter afslutningen af den normale ligningsproces konstateres, at den virkelige indkomst m. v. med tillæg af de i §§ 122—124 nævnte procenter overstiger den ansatte indkomst m. m., er ganske den samme som efter de nævnte paragraffer. Herved opnås, at stillingen for den ikke-selvangiver, der akkviescerer ved sin ansættelse, men hvis ansættelse optages til revision af amtskatterådet eller ligningsdirektoratet, ikke bliver bedre end for den ikke-selvangiver, der påklager sin ansættelse til landsskatteretten. Dette kan efter de gældende regler meget vel blive tilfældet, også fordi § 5 i kontrolloven kun sætter ind, når den virkelige indkomst (formue) i sig selv overstiger den ansatte, medens reglerne i de anførte bestemmelser fører til et straffetillæg til skatten, også hvor den virkelige indkomst (formue) er lavere end den ansatte, når den dog med de i bestemmelserne hjemlede procenttillæg overstiger denne.

Den ovennævnte ligestilling mellem den ikke-selvangiver, hvis ansættelse optages til revision, og den ikke-selvangiver, der klager til landsskatteretten, var i kommissionsudkastet, jfr. dettes §§ 105 d og 106 d, foreslået opnået gennem en afsvækkelse af kontrollovens regler i §§ 1 og 2 om de tillæg, der skal foretages af landsskatteretten, men man har fundet det rigtigere at opretholde kontrollovens regler, jfr. bestemmelserne i forslaget § 122, stk. 1 d, og § 123 d, og tilvejebringe ligestillingen ved at gøre de nævnte bestemmelser anvendelige også her.

Til bestemmelsen i nærværende paragrafs stk. 1 bemærkes iøvrigt kun, at den ikke udelukker, at strafansvar, hvor betingelserne herfor i medfør af reglerne i kapital 14 måtte foreligge, kan gøres gældende mod den pågældende.

I de tilfælde, hvor det efter ikke-selvangiverens død eller under en sag, der først afsluttes efter denne, konstateres, at han har været ansat for lavt, har man anset det for mest rimeligt og hensigtsmæssigt, at de gældende regler opretholdes, således at der på samme måde som i tilfælde, hvor afdødes for lave ansættelser skyldes hans urigtige selvangivelser, kræves efterbetaling med dobbelt beløb, jfr. § 159. Ved sidste punktum i bestemmelsen i stk. 1 er dens regler derfor gjort uanvendelige i disse tilfælde. Kun i en enkelt situation vil der

her kunne blive tale om anvendelse af reglerne i den heromhandlede bestemmelse, se nærmere § 159, stk. 2.

I stk. 2 har man i overensstemmelse med skattelovskommissionens udkast foreslået, at skatteefterkrav, der skyldes manglende selvangivelse, ikke forældes.

KAPITEL 11.

Den foreløbige ligning.

Til §§ 127 og 128.

Reglerne er, i det væsentlige uændret, overført fra § 23 i den gældende statsskatte- lov. Ny er dog bestemmelsen i § 128, stk. 4, der er foranlediget ved den i § 118 foreslåede adgang for den gifte kvinde til at indgive selvstændig selvangivelse. Man har anset det som en naturlig konsekvens heraf, at opfordring til at give møde eller indsende oplysninger, når selvangivelsen ikke uden videre kan antages, jfr. stk. 2, også må tilgå den hustru, der indgiver selvstændig selvangivelse. Reglen er at forstå således, at der, når selvangivelse foreligger fra begge ægtefæller, skal gives dem begge adgang til at møde, henholdsvis skriftligt give oplysninger, hvad enten det forhold, som ligningsmyndigheden har fæstet sig ved, angår begges selvangivelser eller kun den ene ægtefælles. Man har ment, at en sådan ordning er at foretrække fremfor en ordning, hvorefter ligningsmyndigheden kun skulle indkalde den ægtefælle, hvis selvangivelse det af ligningsmyndigheden fremdragne forhold måtte anses at vedrøre. En sådan ordning ville formentlig meget ofte give ligningsmyndigheden anledning til tvivl overfor, hvilken ægtefælle der skulle rettes henvendelse til, og dette ville sikkert medføre, at henvendelse som oftest alligevel blev rettet til begge ægtefællerne; herved vil hensynet til ikke at forbigå en af ægtefællerne også spille ind. Den foreslåede regel kan næppe antages i praksis at ville give anledning til særlige komplikationer. Vedrører det fremdragne forhold kun en af ægtefællerne, vil det være tilstrækkeligt, at denne giver møde, og iøvrigt må en af ægtefællerne normalt kunne give møde som repræsenterende også den anden ægtefælle.